De muur van binnen

27 februari 1959
lezing 47

“Gegroet in de Naam van de Heer. Gezegend jullie allen, lieve vrienden. Gezegend is dit uur.

Ieder menselijk wezen verlangt naar het vermogen om lief te hebben, om een goed mens te zijn, naar licht en waarheid en volmaaktheid. Dit verlangen is aanwezig in de goddelijke vonk in ieder mens. Maar dit verlangen slaagt er zelfs in zijn zuiverste vorm niet altijd in alle lagen van onvolmaaktheid te doordringen. Het is alsof de zon door vuil glas schijnt en het licht dat er doorheen valt gedempt is. Precies zo gaat het met het verlangen naar ontwikkeling.

Maar lieve vrienden, afgezien van dit verlangen naar volmaaktheid van het hoger zelf, komt ditzelfde verlangen ook uit het lager zelf. En dit geldt voor ieder die begrijpt dat egocentrisch denken tot niets leidt. Niemand zal het erg met je ophebben als je alleen maar de doeleinden van je lager zelf zou navolgen. Niemand zou van je houden en je zou zeker niet bewonderd worden. Het verlangen naar goedheid is ook egoïstisch. Het is belangrijk dit te begrijpen en in jezelf te herkennen dat dit verlangen naar goedheid niet uitsluitend uit je hoger zelf komt. Dat is een probleem dat veel mensen verwart. De enige mogelijkheid om helderheid te krijgen, is door duidelijk te worden over je emoties, met de daaronder liggende motieven en verlangens. Dan kun je het zuivere motief van het egoïstische scheiden. Deze verwarring is soms zo sterk dat veel mensen huiverig zijn om gehoor te geven aan hun verlangen naar goedheid, zeker nadat ze gemerkt hebben dat er ook egoïstische motieven meespelen. Natuurlijk moet je doorgaan je te richten op het juiste en goede in jezelf en in je handelingen, maar het moet je duidelijk zijn in welke mate dit verlangen gekleurd wordt door je egoïsme. Vaak ben je je van dit conflict niet bewust. Aan de ene kant ben je je wel bewust dat je het goede, het ware en het schone wilt, maar

er is ook een stemmetje van binnen dat heel duidelijk vraagt: ‘Is het echt goedheid, pure goedheid, pure onzelfzuchtigheid als ik dit of dat doe?’ Zo raak je verward. Je wordt onzeker over je eigen goede motieven.

Alleen zij die blind zijn, die spiritueel gezien nog een kind zijn, zoeken hun eigen heil en geloven dat dit egoïsme hun doel zal dienen. Ieder die dit kind-zijn spiritueel ontgroeid is, weet heel goed dat het dienen van je eigen belangen vaak groter nadeel brengt dan je verzet tegen deze egoïstische impulsen. In dit stadium ben je wel de meest primitieve fase ontgroeid, maar heb je nog niet het punt bereikt waarop je je egocentrische verlangens emotioneel te boven bent. Dit is het stadium waar de meeste van jullie in verkeren en met deze strijd zullen we ons nu bezig houden.

Om te beginnen moet je de betekenis van je verschillende verlangens, motieven en gevoelens herkennen, daarna wordt het pad gemakkelijker. Probeer te herkennen waar je verlangen naar goedheid voortkomt uit je goddelijke vonk en waar dit nog niet het geval is. Als je meer duidelijkheid hierover hebt gekregen heb je een stap verder gezet op het terrein van zelfkennis. Bovendien zal deze stap, hoewel die zeker niet gemakkelijk of vleiend voor je is, je meer gemoedsrust geven; in ieder geval vanaf het moment dat je echt kunt accepteren, dat egocentrisme nog een grote plaats in je leven inneemt. Als je eenmaal accepteert volmaakter te willen zijn dan je nu bent en daarmee van je voetstuk afstapt, durf je jezelf in de ware betekenis van het woord echt te gaan zien. Dat is gezond; en dit moet - emotioneel of anderszins - wel een goede invloed op je hebben. Het is waar en waarheid is altijd gezond en helend zodra je innerlijk het besluit hebt genomen er niet meer tegen te vechten.

Als iemand zich spiritueel ontwikkelt en emotioneel rijper wordt, groeit de zelfkennis op steeds diepere niveaus door. Op het meest oppervlakkige niveau van ontwikkeling wordt het ‘goede’ naar buiten toe gedaan, maar worden tamelijk bewust egoïstische en slechte gedachten verborgen gehouden. Er zijn twee manieren om hiermee om te gaan. Op dit pad wordt geprobeerd vanuit waar begrip en nederigheid zichzelf te accepteren zoals men nu is en ook te accepteren dat men nu nog niet in staat is dit te veranderen. Men is zo moedig zichzelf toe te geven dat volmaaktheid nog ver weg is, ondanks de ogenschijnlijk goede daden die hoofdzakelijk gepleegd worden om

mee te kunnen tellen en om bewondering te krijgen. Vervolgens wordt dit bewuste weten van het negatieve en niet zo vriendelijke verlangen gerationaliseerd, goed gepraat en eigengereid 'verklaard', terwijl men zich probeert te rechtvaardigen met de tekortkomingen van anderen. Dit zouden jullie hypocrisie noemen. Veel mensen vallen in deze categorie. Maar deze typen zijn zo bot en simpel dat we ons daar niet mee bezig hoeven te houden. Het wordt oneindig moeilijker als dezelfde hypocrisie subtieler wordt en dieper begraven ligt. De goede verlangens worden over de egoïstische heen gelegd, welke verdrongen en onbewust worden gehouden, gedeeltelijk door eerlijke pogingen van het hoger zelf en gedeeltelijk met egoïstische bedoelingen. En dit is het begin van de menselijke conflicten die iemand ziek en zwak maken. En daar houden we ons hier mee bezig, want er is geen mens die dit niet op de een of andere manier op zichzelf kan betrekken.

Hoe meer je de egoïstische motieven onderdrukt houdt, hoe meer verwarring en wanorde je in jezelf tegen komt. Hier bestaat een fundamentele misvatting: je realiseert je dat de eerste categorie waar we het hier over hadden, - de primitiefste vorm van hypocrisie - walgelijk is en daarom onderdruk je je ware emoties; je denkt, dat er geen andere mogelijkheid is. Je maakt jezelf ofwel onbewust van het bestaan van verkeerde verlangens, ofwel (zo denk je) moet je net zo worden als degene, wiens houding je verafschuwt. Je ziet eenvoudig over het hoofd, dat er een derde mogelijkheid bestaat, de enige die gezond is: de benadering die leidt naar de volmaaktheid waar je naar streeft door het verkeerde onder ogen te zien en te beamen, zonder toe te geven aan de verkeerde verlangens en zonder hun bestaan te onderdrukken. Het begin van een nieuwe weg is altijd het moeilijkst en dat is het uitpluizen van je emoties, hun betekenis vinden en alles onder ogen zien wat je geprobeerd hebt te negeren.

Hoe meer je leert om eerlijk te zijn tegenover jezelf, hoe dieper je in de kern van je ziel doordringt. Maar om deze kern te bereiken moet er van jouw kant heel wat gedaan worden. En overal waar onbewuste emoties, meningen, gedachten, conclusies en verlangens afgescheiden zijn, kunnen we in de menselijke ziel een muur zien: een scheidsmuur die een scheiding aanbrengt tussen het bewuste het onbewuste. Jullie weten dat menselijke gedachten en gevoelens een vorm van subtiele materie scheppen, die echt substantieel is; net zo echt als je materiële substantie. Daarom is deze muur een werkelijkheid en helaas vaak een grotere werkelijkheid dan je stoffelijke werkelijkheid. Want je

stoffelijkheid is veel gemakkelijker te vernietigen dan sommige van deze muren. Deze kant van de muur zie je en ken je, achter deze muur stop je alles wat onprettig is om onder ogen te zien. Je stopt niet alleen je fouten en zwakheden er achter, maar ook alles wat je verwart en angstig maakt. Door een onbewust verkeerde conclusie blijf je bang voor deze dingen en belet je jezelf om alles, wat je achter deze muur hebt gestopt, onder ogen te zien.

Wat is de spirituele substantie van deze muur, vrienden? Spirituele substantie is niet zoiets als een bruikbaar materiaal dat je uit kunt kiezen wanneer je in de materiële wereld iets wilt bouwen. Daar maak je keuze uit materialen die je nodig hebt en die je mooi vindt, maar dan heeft het materiaal niets met jou te maken. Spirituele substantie daarentegen is het resultaat van je denken, voelen en zijn. Je kunt niet gebruik maken van iets wat je niet hebt en je hebt alleen maar dát wat je bent. De substantie van deze muren is gedeeltelijk gemaakt van je goede wil en die is niet effectief vanwege verkeerde conclusies en onwetendheid. Vergeet niet dat het doel van deze muur is om het negatieve verborgen te houden, en een van de motieven van dit verlangen is in feite goede wil die verkeerd wordt toegepast. Maar gedeeltelijk bestaat de muur ook uit lafheid, trots, eigenzinnigheid en ongeduld. Het ongeduld wordt groter omdat je in je onwetendheid volmaaktheid vlugger wenst en denkt te bereiken door deze muur op te richten en datgene in te sluiten wat veel meer tijd en moeite vergt om te elimineren. Je bent te ongeduldig en ook te lui om echt op te ruimen wat er achter deze muur ligt. Al deze neigingen vormen het materiaal van de muur in je ziel.

Als iemand op het pad van zelfkennis en volmaaktheid verder gaat, zal hij langzaamaan vanachter deze muur bepaalde trekjes en houdingen naar voren halen en die in zijn bewustzijn brengen. Jullie herkennen allemaal het proces waarin dit gebeurt. Dit is het werk dat ik belangrijk vind en aan jullie leer. Het proces is zodanig, dat naarmate je meer achter de muur vandaan haalt, deze verder zal terug wijken en er steeds minder opgesloten zal blijven. Dat is goed werk. Dat is dé manier. Ga zo door, zodat er meer en meer van achter deze muur tevoorschijn komt. Maar vrienden, als je heel wilt worden en werkelijk gezond in elk opzicht dan moet deze muur op een dag uit elkaar vallen. Zolang er een deel van de muur binnen in je blijft bestaan ben je niet heel, hoezeer je er ook in geslaagd bent hem terug te dringen. Je functioneert niet zoals God het voor jou heeft bedoeld. Daarom moet je alles op

alles zetten om de muur helemaal te vernietigen. Bij de meeste mensen kan dit niet ineens gedaan worden en als dat toch geprobeerd wordt, lijden zij soms aan zenuwinstortingen en allerlei andere complicaties. Daarom is het in veel gevallen aan te raden de muur eerst kleiner te maken door wat er achter zit langzaamaan tevoorschijn te halen. Dan wijkt de muur niet alleen, maar wordt de substantie ook zwakker. Doe je dit niet op de juiste manier dan slaag je er misschien wel in bepaalde dingen er achter vandaan te halen en de muur een beetje meer op de achtergrond te duwen, maar dan blijft hij er toch in zijn volle kracht en wordt misschien zelfs sterker.

Zo meteen zal ik vertellen hoe dit kan gebeuren en hoe je dit gevaar kan afwenden. Eerst wil ik opnieuw benadrukken hoe belangrijk het is je bewust te zijn van de noodzaak om deze muur uiteindelijk totaal te vernietigen. Dit kan en moet gebeuren zonder de persoonlijkheid onnodig te schokken. Alleen nadat de muur verdwenen is kun je spiritueel opnieuw geboren worden. Dan sta je naakt van binnen voor je schepper, voor jezelf. Je moet zo naakt worden, zo leeg, dat goddelijke substantie je op kan vullen en in je kan wortelen. Zolang de versteende muur in je blijft bestaan, hoe zwak ook, hoe ver weg geduwd ook, is de goddelijke substantie net zo ineffectief als de kracht van de muur groot is. Met andere woorden, hoe sterker de muur, hoe minder de uitwerking is van de goddelijke substantie, die erop wacht je te doordringen en te vullen.

Dus moeten jullie, lieve vrienden, jullie allen die op dit pad hard aan het werk zijn, je bewust worden van deze muur in jezelf en hem visualiseren. In meditatie kan je er een beeld van krijgen door je reacties te observeren en dan weet je waar de muur in jou is. En door de plaats te vinden, wordt het veel gemakkelijker voor je hem uiteindelijk helemaal op te ruimen.

En nu zal ik iets bespreken waar je voor op moet passen. Het is het gevaar een goed begin te maken door bepaalde verborgen trekken vanachter de muur vandaan te halen, maar tegelijkertijd de muur te versterken door onbewust halve maatregelen te nemen. Dit gebeurt wanneer een juiste gedachte, een les, een idee of een herkenning als een uiterlijke façade gaat dienen voor de muur waarachter je je blijft verbergen, als je waarheid gebruikt als een middel om je te verbergen. En dat gebeurt zo vaak, vrienden. Er is geen waarheid die niet dit lot ondergaat. Veel mensen zoeken naar waarheid, en waarheid kan door

allerlei kanalen tot je komen. Maar hoe eerlijk deze speurtocht ook is, bijna iedereen voelt een weerstand om bepaalde dingen onder ogen te zien. Deze twee ogenschijnlijk tegenstrijdige verlangens kunnen gecombineerd worden terwijl je verder op zoek gaat naar waarheid; deze waarheid gebruik je tegelijkertijd als een bescherming voor de muur. Op die manier kun je je fouten, je emotionele conflicten, je angsten en je negatieve trekken achter een waarheid verbergen. In een grove en oppervlakkige vorm is dat gemakkelijk te herkennen. Je herkent het in iedere fanaat, in iedereen die rigide aan dogma's vasthoudt, in welke religie dan ook. Zo iemand kan allerlei verkeerde dingen doen en allerlei verkeerde reacties hebben, zelfs terwijl hij de religieuze waarheid ervan verkondigt.

Maar vergeet niet dat in principe hetzelfde gebeurt in bijna ieder mens, alleen op een veel subtielere manier. En als je gevoeliger wordt, als je intuïtie groter wordt, hoor je en merk je heel goed wanneer een van je medebroeders of zusters de waarheid op deze manier gebruikt. Daar kom je tegen in opstand. Toch ontken je dat je hetzelfde doet, alleen gebruik jij een andere waarheid om je achter te verschuilen. Dit is misschien een religieuze, spirituele, of metafysische waarheid, een filosofische waarheid, misschien is het ethiek en moraal zonder enige religieuze implicaties, het kan psychologie, psychiatrie of een analyse zijn. Allerlei vondsten, termen en woorden die je gebruikt en die in zich waar zijn, lenen zich er voor. Maar op het moment dat ze op die andere manier gebruikt worden, worden ze misbruikt en verliezen daardoor hun waarachtigheid. Ze worden dood, rigide en zinloos. Elke waarheid ondergaat dit lot als je niet oppast. Zelfs deze lessen die ik geef kunnen op dezelfde manier misbruikt worden. Dit gebeurt nooit met opzet natuurlijk, maar in onwetendheid. Wanneer je bijvoorbeeld bepaalde termen gebruikt en je, wanneer je ze gebruikt niet meer hun ware betekenis voelt, dan wordt het tijd om eens bij jezelf na te gaan of je wel of niet onbewust in deze val gelopen bent. Je kunt je zelfs achter een echte herkenning verschuilen die je in jezelf gedaan hebt. Neem bijvoorbeeld een beeld, een verkeerde conclusie, bepaalde fouten die je gevonden hebt. Je kunt je erachter verschuilen, je kunt dat gebruiken als een buitenste laag van je muur. Het is alsof iets in je zegt: "Zover ga ik en niet verder. Ik ben bereid dat en dat toe te geven, maar niet meer dan dat. Dit toegeven van bepaalde fouten en innerlijke verkeerde condities stelt degenen die me helpen tevreden om tot de kern van mijn wezen door te dringen,. Dan kunnen ze niet zeggen dat ik niet wil. Maar datgene waar ik me echt zorgen over maak, geef ik niet zomaar

op en dit is een goede manier om me te blijven verstoppen."

Misschien klinkt dit allemaal vreemd voor je en misschien begrijp je nog steeds niet wat ik bedoel. Laat ik proberen het een beetje duidelijker te maken. Laten we aannemen dat je dit pad begint met vertrouwen en goede wil en dat je een zekere vooruitgang geboekt hebt. Je hebt bepaalde grotere ontdekkingen gedaan en dingen herkend, wat deze ook mogen zijn. Je bent het stadium voorbij waar je weerstand om jezelf onder ogen te zien zich manifesteerde in het vinden van uitvluchten en rationalisaties om niet op een dergelijk pad te hoeven gaan ondanks je verlangen ernaar. In deze eerste fase vindt de psyche allerlei excuses en twijfels. Nu heb je dit stadium achter je. Zo heb je de eerste weerstand doorbroken en de muur flink naar de achtergrond geduwd, waardoor bepaalde informatie er doorheen kon sijpelen. Op dit punt gekomen heb je de oorspronkelijke weerstand overwonnen en zit je op het pad zelf, terwijl je vroeger alleen maar vocht om erop te komen. Maar verbeeld je dan niet dat dan alle weerstand voorgoed overwonnen is. Want zolang je de muur handhaaft is weerstand onvermijdelijk. Alleen zal dan de vorm en manifestatie van de weerstand verschillen. Terwijl je vroeger allerlei twijfels, angstige voorgevoelens, excuses en voorwendsels had om dit pad niet op te gaan, werk je er nu aan en ontdek je dingen, maar nog steeds met enige reserve. En om deze gereserveerdheid te rechtvaardigen gebruik je de vondsten die je tot nu toe gedaan hebt en blaast ze op. Misschien laat je ze zelfs buiten proporties in betekenis groeien om jezelf te weerhouden dieper door te dringen. Je gebruikt deze woorden keer op keer, totdat ze rigide worden en jou niet langer vitale levenskracht geven. Elke waarheid moet dat juist doen. Als dat niet langer het geval is, als de woorden automatismen worden, dan is het tijd jezelf te onderzoeken en je muur te vinden. Zodra je hier eenmaal bewust van bent, kun je de gezonde strijd aangaan met je onwetendheid en weerstand.

Alleen jij zelf kunt uitzoeken wanneer en hoe je je achter je muur verbergt en welke waarheid je gebruikt om dat te doen. Alleen door je gevoelens te onderzoeken, door af te stemmen op je emoties kun je het antwoord krijgen. Het feit dat je de aanvankelijke weerstand hebt overwonnen en je eerste overwinning hebt behaald, is in de meeste gevallen een mijlpaal die erop wijst dat je dit pad niet meer zult verlaten. Maar dit betekent niet dat er geen andere weerstanden liggen te wachten, dat andere overwinningen niet hoeven te worden bevochten. En hoewel je dit pad misschien nooit meer zult loslaten,

kun je op een bepaald punt vast komen te zitten waar je steeds maar in cirkels blijft ronddraaien zonder dat je dieper komt. Dit gebeurt wanneer waarheden en echte vondsten als schuilplaatsen worden gebruikt.

Het onderbewuste verzet zich van nature tegen het opgeven van uitvluchten. Het beschouwt het in alle openheid naar buiten komen als een ernstig gevaar. Het is onwetend en trekt zowel in deze situatie als ook in veel andere gevallen totaal verkeerde conclusies. Daarom verzet het zich tegen het afbreken van de muur en verzint het allerlei listen om te voorkomen dat je ondanks je goede wil daarmee verder gaat.

Dit alles kan voor veel van mijn vrienden een belangrijke aanwijzing zijn, hen wijzen op het gevaar van dit moment en hen laten zien in welke richting ze in zichzelf moeten kijken om zo nog meer te bereiken en dieper in hun ziel door te dringen. Dat kan stagnatie voorkomen, want nu weten ze vanuit welke hoek ze zichzelf kunnen benaderen.

Is dit helder vrienden?

Denk goed na over wat ik gezegd heb. Het is een verborgen, subtiel gevaar. Als je er echt naar verlangt de muur af te breken en leeg en naakt te worden, moet je heel duidelijk proberen te voelen waar jouw muur zit en hoe die eruit ziet. Het is altijd gemakkelijker die in de ander te zien; van de muur in jezelf ben je je totaal niet bewust. Misschien verberg je je achter een andere waarheid, een andere herkenning, maar toch verberg je je net zo als die ander. Bid erom, vrienden, vraag God je eerst de muur te laten zien en je dan de moed en nederigheid te geven hem af te breken.

En nu, voordat we verder gaan met jullie vragen, wil ik zeggen dat jullie een tweede, kleinere groep zouden kunnen vormen, die lijkt op de eerste, die de ‘Inner-Circle’ genoemd wordt. Dit zou heel erg aan te raden zijn. In het werken met een groep kan veel bereikt worden. Je kunt elkaar helpen. Ieder van jullie die samen met anderen werkt aan het zoeken van zijn beelden, zou daarnaast ook nog groepswerk kunnen doen waar je je problemen, je moeilijkheden en je successen met meer mensen kunt bespreken. Tegelijkertijd wordt de broederschap erdoor vergroot. We moedigen deze onderneming aan en geven onze zegen.

En nu lieve vrienden, ben ik klaar voor jullie vragen.”

VRAAG: U gebruikt het woord 'stromingen' als een psychologische uitdrukking. Worden stromingen door het onderbewuste of door het bewustzijn als instrument gebruikt? Met andere woorden: is het onderbewuste of het bewuste een instrument, of zijn ze aan elkaar gerelateerd, of identiek?

"We kunnen niet zeggen dat het een van beide is. Een stroom is eigenlijk het resultaat van je gevoelens, je gedachten, emoties, houdingen. Het is de totaalsom van je bewuste en onbewuste houdingen en neigingen. Het is dat wat je leidt en wat er met je gebeurt en je leven in een bepaalde richting stuurt. Neem bijvoorbeeld de stroom die we eigenzinnigheid (of eigen wil) noemen. Hij is er. Je maakt er gebruik van, bewust of onbewust, dat doet niet ter zake. Het gebruik van de eigen wil veroorzaakt een stroom. En deze stroom veroorzaakt een gevolg. De stroom van de eigenzinnigheid is niet de eigenzinnigheid zelf. Het is de eigenzinnigheid in werking. Want de eigenzinnigheid kan sluimeren, hij wordt misschien niet gebruikt. Dan is de stroom zo zwak of verborgen dat iemand nooit weet waardoor de gevolgen veroorzaakt werden. Stel je elektriciteit eens voor. Er moet aan bepaalde voorwaarden voldaan worden om een elektrische stroom op te wekken. Dit is precies hetzelfde. De elektrische stroom is het gevolg van de voorwaarde die deze stroom kan opwekken. Is dat duidelijk?" *(Maar zou dan het bewuste of het onderbewuste het instrument of de opslagplaats zijn?)* "Een opslagplaats is niet hetzelfde als een instrument. Het is de geest die dit produceert, de onderbewuste of bewuste geest. Of je kunt zeggen dat het de persoonlijkheid is, gevormd door het bewuste en onderbewuste, die het produceert. Daarom is het geen instrument. Een instrument is iets passiefs. Maar de geest produceert actief stromen."

VRAAG: Waar houdt het 'moeten' op en begint een plicht? Hoe kun je deze twee onderscheiden?

"Het 'moeten' of de dwang is altijd het gevolg van onware, gemengde en verwarde motieven. Plicht is iets dat geheel vrijwillig is. Als je een plicht vervult zonder dwang, dan doe je dat omdat jij daarvoor kiest. Misschien is het iets waar het leven jou toe schijnt te dwingen. Maar zodra je erkent dat je niet helemaal kunt leven zoals je zou willen, dat het leven bepaalde omstandigheden met zich meebrengt, bepaalde toestanden die je moet accepteren, of je het nu leuk vindt of niet, dan is het juist om 'ja' tegen het leven te zeggen zoals het is. Dan neem je

vrijwillig een plicht op je. Als je dit emotioneel niet accepteert en die plicht doet omdat je geen andere keus hebt, handel je dwangmatig, tegen je wil, en is het daarom een 'moeten'. Ik heb jullie geleerd dat de onvolmaaktheden van het leven op die eerste manier geaccepteerd moeten worden. Dit houdt in dat heel wat dingen je plicht worden. Als je voortdurend rebelleert tegen deze onvolmaaktheden, maar niettemin gedwongen bent ze te accepteren, moet je - zelfs als de rebellie onderbewust plaats vindt - je tegen je wil in aanpassen. Je moet ze wel accepteren omdat het leven dat van je eist. Daar is niets aan te doen. Je handelt als een kind dat tegen zijn wil gedwongen wordt te gehoorzamen. De volwassen houding is een vrije houding. Deze echte soort vrijheid betekent niet altijd dat je precies kan doen waar je zin in hebt, maar dat je tegen dat wat noodzakelijk is, innerlijk 'ja' kan zeggen. Met andere woorden, de grens is een ragfijn onderscheid tussen 'ja' zeggen tegen een opgelegde of een onvermijdelijke plicht òf te vechten en gedwongen worden het tegen je wil te accepteren. Er zijn heel wat dingen waar je misschien geen zin in hebt maar die je als je plicht beschouwt, of dit nu prettig is of niet. Het verschil tussen 'moeten' en vrije plicht ligt geheel en al in deze instelling."

VRAAG: Wat is het verband en het verschil tussen iemands aura en zijn huidige sfeer - of zielsbeeld?

"Dit zijn totaal verschillende dingen. Het een heeft helemaal niets met het ander te maken. De sfeer wordt door iemands daden, gedachten, instellingen, gevoelens enzovoorts opgebouwd. Met andere woorden, door zijn leven. Een sfeer verandert niet snel, omdat verandering in de persoonlijkheid niet snel gaat. Daarom is de sfeer iets wat meer statisch is, het is iets wat opgebouwd wordt en blijft bestaan totdat de persoonlijkheid verandert. Het is het product van je leven dat naderhand je spirituele huis wordt.

De aura is de uitstraling van de persoonlijkheid en heeft niets - tenminste niet rechtstreeks - te maken met wat je opgebouwd hebt. Misschien kunnen we dit het best op de volgende manier verklaren: de sfeer is het gevolg van je activiteit. Deze activiteit kan ook onderbewust zijn. Het is de activiteit van je ziel. De aura is het product van je passieve zijnstoestand. Het is wat je bent, niet wat je doet. Dat is de beste manier waarop ik het kan uitleggen. En wat de verschijningsvorm betreft is er een heel groot verschil. Een helderziende kan iemands aura zien: datgene wat uitstraalt van iemands fijnstoffelijke lichamen en

door het fysieke lichaam heendringt. Het weerspiegelt in vloeiende kleuren verschillende stemmingen, ziekten van ziel en lichaam, het type basiskarakter dat je bent. De spirituele sfeer die je uit je activiteiten bouwt kan maar door zeer weinig helderzienden gezien worden, tenzij zij met onze hulp voor een bepaald doel een dergelijk inzicht kunnen krijgen. Het is iets dat maar weinig mensen kunnen. Ik kan het niet op een andere manier uitleggen. Ik weet dat het moeilijk te begrijpen is, maar je moet er maar het beste van maken."

VRAAG: *Kunt U in verband met uw lezing over gezag*[1] *nog meer advies geven aan iemand die merkt, dat hij met betrekking tot een speciale vorm van gezag onbewust een wetsbevestiger is, maar bewust een uitgesproken wettenbreker, hetgeen heftige wrokgevoelens, weerzin en intolerantie tegenover deze gezagdrager tot gevolg heeft?*

"Ik wil deze vraag graag beantwoorden. De basis is gelegd zodra men herkent dat men onbewust een wetsbevestiger is terwijl men bewust in het bijzonder tegen een bepaalde vorm van gezag rebelleert. Zonder deze herkenning kan er niets worden veranderd. De volgende stap - en dit zeg ik keer op keer – is om, wanneer je je reacties in je leven van alledag observeert, dit vanuit het volgende gezichtspunt te doen: 'Wat voel ik? Hoe wil ik zijn? Waarom reageer ik op deze manier? Wat zit er achter deze reactie? Wat zijn de emoties die me er toe drijven in het ene geval op deze manier te reageren en precies op de tegenovergestelde manier in het andere geval? Waarom ben ik de ene keer een wetsbevestiger, de andere keer een wetschender?' Als je aan jezelf werkt, jezelf dit soort vragen stelt en als je er uiteindelijk in slaagt ze te beantwoorden door je emoties bewust te maken en te verwoorden, begrijp je de diepere lagen van je wezen die verantwoordelijk zijn voor de reacties die je onlangs hebt ontdekt. Maar het zijn niet de uiteindelijke antwoorden. Ze leiden er alleen maar naar toe. Observeer voortdurend je dagelijkse reacties zonder je eraan vast te houden. Zoek je houding er in, en leer wat erachter zit. Dit op zich is al in grote mate genezend. Maar bovendien, door dit zonder haast en spanning vol te houden zie je alle verkeerde gevolgtrekkingen die er verband mee houden. Het is belangrijk over deze gevolgtrekkingen na te denken om te zien waarom en hoe ze fout zijn en te bedenken wat dan wél de juiste conclusie zou zijn. Door hierover na te denken en door de emoties te observeren (die langzamer werken dan het breinmechanisme en die nog

[1] Lezing 46 'Gezag' (Noot vertaler)

vastzitten aan hun oude patroon), zullen deze emoties geleidelijk aan gaan veranderen; in het begin bijna onmerkbaar. Dit is de enige manier, vrienden.

In dit verband zou ik iets willen zeggen wat ik onlangs in een van de individuele zittingen gezegd heb omdat ik vind dat dit voor jullie allemaal belangrijk genoeg is. Gezag is niet alleen dat wat op gevoelsmatige wijze de vijand voorstelt, een belemmerende kracht die je verbiedt te doen wat je wenst. Gezag kan voor jou persoonlijk ook gerepresenteerd worden door juist de mensen van wie je het meeste houdt omdat je er afhankelijk van bent. Dit is een ander facet dat je in beschouwing moet nemen. Dit geldt voor veel van mijn vrienden. Na de kindertijd kan het zich in de volwassene in een andere vorm herhalen. De meeste van jullie gaan er in de kindertijd doorheen. Je houdt van je ouders en toch zijn ze de autoriteit. Omdat je van hen hield ontstonden conflicten. Misschien vraag je je af hoe je dit probleem op moet lossen omdat je je nu eenmaal afhankelijk voelt van degene van wie je houdt; juist daarom wordt die persoon de autoriteit voor je. Het antwoord op deze vraag is: onderzoek je liefde. Vind de juiste middenweg. Het ene uiterste is het gebrek om jezelf op te geven en daardoor het onvermogen lief te hebben, een te sterke eigenzinnigheid, de angst je te laten gaan. Het andere uiterste is een verregaande afhankelijkheid, waardoor je geneigd bent je teveel te laten gaan in de verkeerde richting. Waar een dergelijk gebrek aan evenwicht bestaat, krijgen andere ongezonde en schadelijke stromen de overhand; het evenwicht moet hersteld worden door je eerst van dit probleem bewust te worden en er een tijd lang eens echt naar te kijken, totdat je een van deze twee verkeerde uitersten herkent. En ik moet zeggen dat de neiging het zelf helemaal niet op te willen geven het meest voorkomt. Kijk er steeds opnieuw naar. Erken het en bid om leiding en herkenning. Dan vinden je emoties geleidelijk de juiste middenweg. De persoon, voor wie de geliefde een autoriteit wordt vanwege een te grote afhankelijkheid, leert dan dat in gezonde en ware liefde je jezelf niet totaal opgeeft, maar dat er een nieuw zelf ontstaat, die de persoonlijkheid vrij en onafhankelijk laat. Deze angst jezelf op te geven is heel normaal, het is een bekende oorzaak van ziekte. Maar er zijn ook gevallen waarbij het tegenovergestelde juist bestaat. En de tegengestelden staan dichter bij elkaar en lijken meer op elkaar dan je misschien denkt. Hij die zichzelf werkelijk opgeeft, kiest de juiste weg en de juiste omstandigheden waar misbruik onmogelijk is, waar de volwassenheid van de een die van de ander ontmoet. Iemand die niet rijp is

kiest blindelings de ander die daar dan misbruik van kan maken. En juist deze angst maakt het verbod zo sterk, waardoor men het zelf verbiedt zich ooit op te geven. Rijpheid is bewust begrijpen, en dit brengt op haar beurt de intuïtieve krachten op een hoger niveau, hetgeen dan de juiste keuze mogelijk maakt waar niemand misbruik van kan maken."

VRAAG: Hoe beoordeelt de geestenwereld iemand die naar de waarheid zoekt, maar toch aan zichzelf ontsnapt en de weg van de minste weerstand kiest?

"Dat hangt helemaal af van de ontwikkeling van zo iemand. Er wordt niet van iedereen hetzelfde verwacht. Er zijn mensen die proberen goed te leven en geen misdaden te begaan; zij leiden een middelmatig en netjes leven. Voor deze mensen is dat het beste dat men van hen kan verwachten. Het vereist het uiterste van hen om alleen maar dat te doen. Het is het enige waar ze in deze incarnatie toe in staat zijn. Zo iemand vindt meer vervulling dan iemand die het pad halfslachtig op gaat en halverwege stopt. Die laatste doet misschien helemaal niet zijn best. Jullie mensen zijn altijd geneigd om iedereen hetzelfde te beoordelen. Dat doen wij niet omdat iedereen een andere spirituele leeftijd heeft. Iedereen heeft een ander ontwikkelingsstadium bereikt op de diverse gebieden van zijn persoonlijkheid. Men moet naar verschillende basisfactoren kijken. De karakteristieken, de kracht en de taak verschillen, overeenkomstig vorige incarnaties. Maar als daarentegen iemand die wel in staat is het 'zelf' te zoeken en onder ogen te zien, maar dat niet doet uit luiheid, trots of om welke andere redenen dan ook en zo de weg van de minste weerstand volgt, dan moet zo iemand wel de gevolgen voelen, niet omdat wij in de geestenwereld op een moraliserende manier veroordelen, of omdat we straffen. Dat is niet juist, zoiets bestaat niet. Je straft jezelf. Als je tegen je eigen plan ingaat, als je niet doet wat je van plan was toen je in dit leven kwam, trek je omstandigheden aan die je uiteindelijk in een hoek drijven en dat is dan voor je eigen bestwil. Veel van mijn vrienden kunnen dit bij anderen zien. Het leven drijft ze in een hoek, niet omdat God hen straft maar omdat ze *bepaalde vormen* in beweging gebracht hebben, die tegengesteld zijn aan hun levensplan. Als dit levensplan geweld aangedaan wordt, zal het levensplan zelf zo werken, dat toch de vervulling bereikt wordt. Als de keuze van de persoonlijkheid hier tegen ingaat, moet het levensplan wel anders werken dan wanneer het plan op de juiste manier uitgevoerd wordt. Maar het resultaat zal altijd

hetzelfde zijn.

De tussenliggende ervaringen zijn zeker anders, evenals het tijdselement. Maar het eindresultaat moet hetzelfde zijn. Want het levensplan werkt naar evenwicht en harmonie toe. Hoe meer de persoonlijkheid in onwetendheid tegen dit evenwicht en deze harmonie inwerkt, des te onharmonieuzer zal het proces zijn om evenwicht en harmonie te bereiken maar tenslotte moet het toch komen. Dat is de helende kracht van de natuur. Deze helende kracht werkt in de elementen, in het lichaam en ook in de ziel. Steeds als men iets doet wat de universele krachten uit evenwicht dreigt te brengen zal de helende kracht van de natuur trachten het evenwicht te herstellen. Maar juist dit herstellen van het evenwicht lijkt vaak een schok. Een onweersbui of een aardbeving is precies dezelfde soort uitbarsting als die, welke in de ziel plaats vindt wanneer je tegen je plan ingaat. Maar uiteindelijk zal de balans hersteld worden. Want niets anders dan de ogenschijnlijke uitbarstingen die je zelf veroorzaakt hebt en die het medicijn van de natuur zijn, kunnen je de richting die je bent ingeslagen laten zien en dan kun je opnieuw overwegen of je zo door wilt gaan. Natuurlijk spreek ik nu in het algemeen en tot niemand in het bijzonder.Lange tijd hield je jezelf misschien voor de gek door te geloven, dat alle ellende in je leven te wijten was aan onrecht, boosaardigheid en de fouten van anderen. Maar er is een grens hoe lang je dat kan blijven geloven. Uiteindelijk moet zich de situatie voordoen waar je door je eigen fouten in de hoek gedreven wordt, wanneer je geconfronteerd wordt met het onloochenbare feit dat jij zelf je eigen ellende veroorzaakt hebt; dat zal je wakker maken zodat je je koers kan veranderen. Zo zien wij het. Het is niet eens zozeer een kwestie van zien. We weten dat deze weldadige, helende wet eenvoudigweg bestaat in het universum. En als we een mens zien, weten we meteen door zijn zielsvormen, door de innerlijke beelden, òf hij helemaal volgens plan zijn eigen weg gaat òf gedeeltelijk en een beetje afwijkt, maar net niet genoeg om helemaal koers te verliezen, of dat hij helemaal van zijn weg is afgeraakt en zo langzaamaan condities schept die voor hem tenslotte op een tragedie lijken, maar die niets anders zijn dan de helende kracht van de natuur.

Liefste vrienden, ik wil jullie allemaal zegenen, evenals jullie vrienden hier op aarde en ook in de geestenwereld. Zegeningen van heling, van liefde, kracht en moed. Ga door op dit pad vrienden. En zij die de weg nog niet hebben gevonden, bidt dat God je zijn wil laat zien en zijn

waarheid, die de enige waarheid is. Open jezelf om alleen maar ontvankelijk te zijn voor deze waarheid. Ga in vrede geliefden, ontvang onze liefde die elk van jullie omringt. En als je je innerlijk open stelt dan weet je dat je niet alleen bent. Wees in God."

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1959.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'The Wall Within'.
Vertaald door Martien Janssen in 1981; herzien in 1992 door
Margriet Westerman en in 2004 door Marije Mol.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009